

DEDEMİN KOLEKSİYONU



Ben dedemin küçük kuzusuyum. Ne zaman ziyaretine gitsem “Hoş geldin küçük Kuzum” der ve beni öper. Size komik gelebilir ama ben de ona “Kar Beyazım” derim. Çünkü saçları ve sakalları kar gibidir.

Biz şehir de oturuyoruz. Dedemler ise kasabada. Çok uzak değiller. Sık sık ziyaretine gideriz. Babam ailesine çok bağlıdır. Büyüyünce ben de aileme bağlı olmalıymışım. Babam her zaman “büyükler evin direğidir.” Der. Onların kıymetini kaybetmeden bilmek gerekirmiş.

Bu hafta sonu yine dedemlere gideceğiz. Çok mutluyum. Ben tek çocuğum ya evde, her şey bana göre ayarlanır. Okul ne zaman tatile girse biz bir yerlere gideriz. Laf aramızda babam gezmeyi çok sever. Annem çoğu zaman “Halil Bey bu hafta evimizde otursak dinlensek” diye söylendiğinde babam; “Aman hanım bu havada evde mi oturulur, dışarısı mis gibi.” der. Annem bu savaşı henüz hiç kazanamadı. Babam kış olsa karın, yaz olsa güneşin hastasıdır. Hangi şartlarda olursa olsun gezeriz yani.

Kahvaltımızı yolda yaparız. Babam, sabah erken saatte çıkmak lazım



yola der. Daha gözlerimi açmadan kendimi arabada bulurum. Çoğunlukla uyurum arabada. Babanın Keyfine diyecek olmaz. Radyoyu açar. Önce haberleri, arkasından hava ve yol durumunu dinler. Ardından vur patlasın çal oynasın.

- Geldik kızım kalk hadi, dedi annem. Gözlerimi açtım, karşımda dedemi görünce çok sevindim. Kucağına atladım. Beyaz sakalları yumuşacıktı. Babamın sakalları gibi sert değildi.



- “Minik kuzum, can parem, hoş geldin.” dedi dedem.

Dedemin kucağında içeri girdim. Dedem bana, bir prenses gibi davranır. Annem büyükannem ile mutfakta; babam kırdada, dağda bayırdada, ben dedemin sallanan koltuğunda uzunca bir süre vakit geçirdik. Öğlen yemeğinin ardından odun ateşinde demlenen çayı içtik. Dedemin her konuda bilgisi vardır. O çok gazete okur. Televizyondaki tüm belgeselleri izler. Bazen kafam karışmıyor değil. Nasıl her şeyi bu kadar iyi biliyor?



Babamın telefonu çalmaya başladı, Dedem:

- Oğlum, bu kadar telefonla görüşme. Hastalık yapıyor biliyorsun, dedi.

Babam:

- Evet, baba haklısın, dedi ama konuşmaya devam etti. Telefonu kapatınca mesajlaşmaya başladı. Dedem daha da sinirlendi.

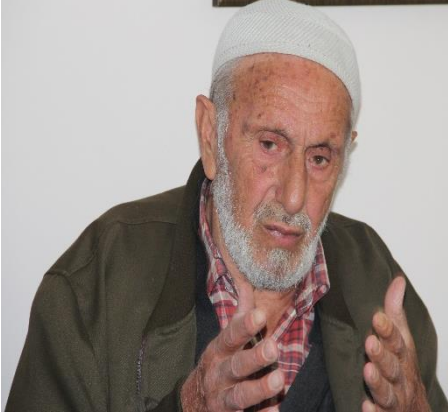
- Artık telefonlar amacını açmaya başladı. Bu kadar da olmaz ki, dedi. Babam ise,

- Babacığım ne yapalım. Artık zaman değişti. İşle ilgili mesajlar geliyor. Cevap yazmam gerek. Hem de kolay oluyor iletişim böyle, dedi.

Babam bir taraftan anlatıyor, bir yandan da yazmaya devam ediyordu. Bense sallanan koltuğun keyfini çıkarıyor bu arada dedemin kızaran yüzünden gözlerimi alamıyordum.



-“Dedeciğim, siz önceden nasıl haberleşirdiniz?” diye sordum.



- Ah kuzucuğum. Bizim zamanımızda mektup vardı. Kartpostallar vardı. Rengârenk desen desen. Şehirler, çiçekler, dağlar, ovalar resimlenirdi. Biz birbirimize mektuplar yazar sonra da postacı yolu beklerdik. Şimdi önemi bak! DIT diye bir ses. Al sana posta. Her şey çok kolay artık.

- “Bu iyi bir şey değil mi peki?” diye sordum. Tabii ki iyi. Ama manevi güzelliği yok. Biz mektup yazarken kâğıtla kalemimiz bile özel olurdu. Duygularımızı ifade ederken düşünerek yazardık. Şimdi baksana kelimenin yarısı var yarısı yok. Mesajlarda sesli harflerin çoğu yok. Biz bayramlarda kartpostallar alırdık. Bizim için çok eğlenceli olurdu.

- “Dedeciğim şimdi onlardan yok mu?” diye Araya girdim.

- Bilemiyorum yavrucuğum, vardır belki, ama ben uzun zamandır kimseden kart almadım, dedi. Hüzünlenmişti dedem.

- Gel kuzucuğum sana ne göstereceğim bak, diyerek beni yatak odasına götürdü. Yatağın başındaki komodinden bir kutu çıkardı. Yatağın üzerine içindekileri boşaltınca, hayranlıktan ağzım açık kalmıştı.



Rengârenk, simli kartlar, kimileri manzaralı; çiçekler, denizler, ırmaklar, şehir resimleri. Kimisinin üzerinde Ankara, İstanbul, Bursa, Elazığ gibi isimler yazıyordu. Sonra hayvan resimleri... Hele hele koyunlu olan çok ilgimi çekmişti. Tam yüz kırk dokuz taneydi. Yüz ellinci kartı gönderen olmamıştı. Büyükbabam meğerse yıllarca kartpostalları biriktirip koleksiyon yapmış. Renkli ve eğlenceli bir dünya gibi... Çok

beğenmiştim. Hepsine tek tek baktım. İnanılmaz bir gün geçiriyordum. Dedemin bu koleksiyonuna bayılmıştım.

Dedem bana,



-Canım yavrum, bu koleksiyonu sana emanet edeceğim. Benden sonra sen saklayıp koruyacaksın. “İster misin?” diye sorunca sevinçten çılgılık attım.

Akşama kadar hem düşündüm hem de kartpostalları uzun uzun inceledim, Sonra kutusuna güzelce yerleştirdim. Aklıma çok güzel bir fikir gelmişti. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hiç kimseye bu fikrimden bahsetmedim. Heyecanım beni uyutmuyordu. Bir hafta sonra bayram geliyordu.

Okul çıkışı kırtasiyelerin olduğu sokağa gitmek için annemden izin almıştım. Arkadaşlarıma da söyleyince bana eşlik ettiler. Oraya gidene kadar ne yapacağımı söylemedim. İçeri girdik.

“Bayram kartı almak istiyorum” deyince hem tezgâhtar bayan hem de arkadaşlarım çok şaşırmıştı. Bazı kırtasiyelerde hiç kart yoktu. Cep telefonları çıktı çikalı kartpostallar gelmiyormuş. Kime sorsam yok diyordu. En sonunda bir tanesinde bulmuştum. Yaşlı bir amcaydı.

- Aferin sana kızım. Kartpostal göndermek çok güzel bir şeydir, diyerek beni sevdi. Harçlıklarımınla bir sürü bayram kartı aldım. Eve gelip tüm tanıdıklarımın, arkadaşlarıma, akrabalarımın bayram mesajları yazdım. Tabii ilk başta sevgili Kar beyazıma. Annem bu davranışıma çok sevindi. Kartları yazmam da bana yardım etti. Hatta postaneye beraber gittik.



- En çok neye seviniyorum biliyor musunuz? Senelerden beri koleksiyonuna kart ekleyemeyen dedemin yüz ellinci kartı almasına. Bir düşünsenize Postacıyı görünce ne kadar çok sevinecek. Canım dedem benim. Bayramın kutlu olsun.